

Av **eldste Carlos A. Godoy**
i De sytti

Herren har en plan for oss!

Hvis vi fortsetter å leve slik vi lever, vil de lovede velsignelsene bli oppfylt?

For et privilegium å være en del av dette historiske øyeblikk da talerne på generalkonferansen har mulighet til å tale på sitt morsmål. Forrige gang jeg talte ved denne talerstolen, var jeg bekymret for min aksent på engelsk. Nå er jeg bekymret for hvor fort jeg snakker portugisisk. Jeg ønsker ikke å snakke fortere enn teksten.

Vi har alle opplevd eller vil ennå oppleve store og avgjørende øyeblikk i vårt liv. Skal jeg velge det eller det yrket? Skal jeg reise på misjon? Er dette riktig person for meg å gifte meg med?

Dette er situasjoner på forskjellige områder av vårt liv hvor en liten endring i retning kan få betydelige fremtidige konsekvenser. President Dieter F. Uchtdorf har sagt: "Gjennom mange års tjeneste for Herren... har jeg lært at forskjellen mellom lykke og elendighet for enkeltpersoner, ekte-skap og familier ofte skyldes en feil på bare noen få grader" ("Bare noen få grader," *Liahona*, mai 2008, 58).

Hvordan kan vi unngå disse små feilberegningene?

Jeg skal bruke en personlig erfaring for å illustrere mitt budskap.

På slutten av 1980-tallet besto vår unge familie av min hustru Mônica, to av våre fire barn og meg. Vi bodde i São Paulo i Brasil, og jeg jobbet for et godt firma, hadde fullført mine universitetsstudier og nylig blitt avløst som biskop i menigheten der vi hadde bodd. Livet var godt, og alt virket å være slik det skulle være – helt til en gammel venn kom på besøk til oss en dag.

På slutten av besøket sa han noe og stilte et spørsmål som rokket ved min overbevisning. Han sa: "Carlos, alt synes å gå bra for dere, din familie, din karriere og din tjeneste i Kirken, men –" og så kom spørsmålet, "hvis dere fortsetter å leve slik dere lever, vil velsignelsene som loves i din patriarkalske velsignelse, bli oppfylt?"

Jeg hadde aldri tenkt på min patriarkalske velsignelse på denne måten. Jeg leste den fra tid til annen, men aldri i den hensikt å se på velsignelsene som loves i fremtiden, og evaluere hvordan jeg levde i dag.

Etter besøket hans vendte jeg min oppmerksomhet til min patriarkalske velsignelse og tenkte: "Hvis vi fortsetter å leve slik vi lever, vil de lovede velsignelsene bli oppfylt?" Etter å ha grunnet litt, følte jeg at noen endringer var nødvendig, spesielt med hensyn til utdanning og yrke.

Det sto ikke mellom rett og galt, men mellom hva som var godt og hva som var bedre, slik eldste Dallin H. Oaks underviste oss da han sa: "Når vi vurderer forskjellige alternativer, skulle vi huske at det ikke holder at noe er bra. Andre valg er bedre, og atter andre er best" ("Bra, bedre, best," *Liahona*, nov. 2007, 104–5).

Hvordan kan vi forsikre oss om at vi tar den beste avgjørelsen?

Her er noen prinsipper jeg har lært.

Prinsipp nummer en: Vi må vurdere alternativene med målet i tankene

Å ta beslutninger som kan påvirke vårt liv og dem vi er glad i, uten et bredere perspektiv på konsekvensene, kan være risikabelt. Men hvis vi overveier mulige konsekvenser av disse beslutningene i fremtiden, kan vi se med større klarhet den beste veien å ta i dag.

Å forstå hvem vi er, hvorfor vi er her og hva Herren forventer av oss i

dette liv, vil bidra til å gi oss det bredere perspektivet vi trenger.

Vi kan finne eksempler i Skriftene hvor det å ha et bredere perspektiv sørget for klarhet med hensyn til hvilken vei de skulle ta.

Moses talte med Herren ansikt til ansikt, lærte om frelsesplanen, og forsto derved bedre sin rolle som profeten for Israels innsamling.

“Og Gud talte til Moses og sa: Se, jeg er Gud Herren Den Allmektige...

Og jeg vil vise deg mine henders gjerninger...

Og jeg har et verk for deg, Moses, min sønn” (Moses 1:3–4, 6).

Med denne forståelsen var Moses i stand til å tåle mange år med prøvelser i ørkenen og føre Israel tilbake til sitt hjem.

Lehi, den store profeten i Mormons bok, hadde en drøm, og i sine syner

lærte han om sin oppgave å lede sin familie til et lovet land.

“Og det skjedde at Herren befalte min far i en drøm at han skulle ta med seg sin familie og dra ut i villmarken...

Og han forlot sitt hus og sitt arveland, sitt gull og sølv og sine kostelige ting” (1 Nephi 2:2, 4).

Lehi holdt seg trofast mot dette synet til tross for vanskelighetene med å reise og måtte forlate sitt komfortable liv i Jerusalem.

Profeten Joseph Smith er et annet godt eksempel. Gjennom mange åpenbaringer, fra og med det første syn, var han i stand til å fullføre sin oppgave med å gjenopprette alle ting (se Joseph Smith – Historie 1:1–26).

Og hva med oss? Hva forventer Herren av hver enkelt av oss?

Vi behøver ikke å se en engel for å få forståelse. Vi har Skriftene,

templet, levende profeter, vår patriarkalske velsignelse, inspirerte ledere og, fremfor alt, retten til å motta personlig åpenbaring for å veilede våre avgjørelser.

Prinsipp nummer to: Vi må være forberedt på utfordringene som vil komme

De beste veiene i livet er sjelden de letteste. Ofte er det stikk motsatt. Vi kan se på eksempler fra profetene jeg nettopp har nevnt.

Moses, Lehi og Joseph Smith hadde ingen lett reise til tross for at deres beslutninger var riktige.

Er vi villige til å betale prisen for våre avgjørelser? Er vi beredt til å forlate trivselssonen for å nå et bedre sted?

Tilbake til opplevelsen med min patriarkalske velsignelse. Jeg konkluderte den gangen med at jeg skulle

søke ytterligere utdanning og søke stipend fra et amerikansk universitet. Hvis jeg ble utvalgt, ville jeg måtte slutte i jobben, selge alt vi hadde og bo i USA som stipendiatstudent i to år.

Prøver som TOEFL og GMAT ble de første utfordringene som måtte overvinnes. Det tok tre lange år med forberedelse og mange “nei” og noen “kanskje” før jeg kom inn på et universitet. Jeg husker fremdeles telefonen jeg fikk på slutten av det tredje året fra ham som var ansvarlig for stipender.

Han sa: “Carlos, jeg har en god og en dårlig nyhet til deg. Den gode nyheten er at du er blant de tre finalistene i år.” Det var bare én ledig plass den gangen. “Den dårlige nyheten er at en av de andre kandidatene er sønnen til en viktig person, det samme er den andre, og så er det deg.”

Jeg svarte raskt: “Og jeg... Jeg er en Guds sønn.”

Heldigvis ble ikke jordisk opphav en avgjørende faktor, og jeg kom inn det året, i 1992.

Vi er barn av den allmektige Gud. Han er vår Fader, han elsker oss, og han har en plan for oss. Vi er ikke her i dette liv bare for å kaste bort tiden, bli gamle og dø. Gud ønsker at vi skal vokse og nå så langt vi kan.

President Thomas S. Monson har sagt: “Hver av dere, enslig eller gift, uansett alder, har anledning til å lære og vokse. Få mer kunnskap, både intellektuelt og åndelig, i samsvar med deres fulle guddommelige muligheter” (“Hjelpeforeningens mektige styrke,” *Lys over Norge*, jan. 1998, 97).

Prinsipp nummer tre: Vi må dele dette perspektivet med dem vi er glad i

Lehi gjorde mer enn noen få forsøk på hjelpe Laman og Lemuel å forstå viktigheten av forandringen de gjorde. Fordi de ikke delte sin fars perspektiv,

knurret de på reisen. Nephi, derimot, søkte Herren for å få se det hans far hadde sett.

“Og det skjedde at da jeg, Nephi, hadde hørt alle min fars ord om de ting han så i et syn... ønsket jeg... at jeg også kunne få se og høre og vite disse ting ved Den Hellige Ånds kraft” (1 Nephi 10:17).

Med dette synet kunne Nephi ikke bare overvinne utfordringene på reisen, men også lede sin familie da det ble nødvendig.

Det er svært sannsynlig at når vi bestemmer oss for å ta en bestemt vei, vil de vi er glad i bli påvirket, og noen vil til og med dele resultatene av dette valget med oss. Ideelt sett burde de kunne se det vi ser og dele vår overbevisning. Dette er ikke alltid mulig, men når det skjer, blir reisen mye lettere.

I den personlige erfaringen jeg har brukt som illustrasjon, trengte jeg utvilsomt min hustru støtte. Barna var fremdeles unge og hadde ikke mye de skulle ha sagt, men min hustru støtte var helt avgjørende. Jeg husker at Mônica og jeg først måtte drøfte omhyggelig forandringen i planer før hun følte seg vel og ga sin fulle støtte. Med dette felles perspektivet kunne hun ikke bare støtte forandringen, men også bli avgjørende for at den skulle lykkes.

Jeg vet at Herren har en plan for oss i dette liv. Han kjenner oss. Han vet hva som er best for oss. Bare fordi ting går bra, betyr det ikke at vi ikke fra tid til annen skulle overveie om det kan finnes noe bedre. Hvis vi fortsetter å leve slik vi lever, vil de lovede velsignelsene bli oppfylt?

Gud lever. Han er vår Fader. Frelseren Jesus Kristus lever, og jeg vet at gjennom hans sonoffer kan vi finne styrke til å overvinne våre daglige utfordringer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■